

§ 16 stanoví v odst. 4, že spoluvlastníci jsou povinni, uvést již v o z n á m e n í společného zmocněnce, j i n a k že úřad jest oprávněn pokládati kteréhokoliv spoluvlastníka za zmocněnce ostatních. Podle toho může úřad pokládati kteréhokoliv ze spoluvlastníků za zmocněnce ostatních nejen neuvedli-li tito v oznámení nikoho jako svého zmocněnce, nýbrž i tehdy, když oznámení vůbec podáno nebylo a tím příležitost k nominování společného zmocněnce byla zmeškána.

Z tohoto důvodu byl úřad, když se bez oznámení zcizitelů dověděl o převodu nemovitosti (v daném případě sdělením okresního soudu), oprávněn pokládati kteréhokoli ze spoluvlastníků za zmocněnce ostatních, a mohl jemu s účinkem pro všechny spoluvlastníky doručiti vyzvání, aby podal přiznání k dávce. Bylo-li toto vyzvání doručeno Janu O. jako opatrovníku jednoho ze spoluvlastníků, a nevyhověl-li O. vyzvání tomu v určené lhůtě, stihla prekluse dávkovým řádem v § 17/3 stanovená nejenom jeho, pokud se týče opatrovance jeho, nýbrž i ostatní spoluvlastníky.

Nař. rozhodnutí jest tedy ve shodě se zák., pročez bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3078.

Š k o l s t v í: * Nucený nájem bytu pro správce neb učitele školy menšinové podle § 7 zák. č. 189/1919 jest přípustný nejen, když osoba učitelská vůbec bytu nemá, nýbrž i tehdy, je-li její byt nevhodný.

(Nález ze dne 9. ledna 1924 č. 63.)

V ě c: Dr. Arnold H. a společníci v Opavě proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem bytu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Aby se zabezpečilo vhodné bydlení pro učitele při české měšťanské škole v Opavě J. H., jehož byt byl malý a nedostačující, vyslovil žal. úřad v dohodě s min. vnitř. nař. rozhodnutím podle § 7 zák. ze 3. dubna 1919 č. 189 a 9. dubna 1920 č. 295 Sb., pokud se týče podle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. nucený nájem bytu v domě č. p. — v Opavě, v němž dosud bydlil ředitel zemského úctárenského oddělení Jan V.; zábor vysloven ode dne, kdy se ředitel V. vystěhuje; k tomu podotknuto, že k tomuto rozhodnutí vedla úvaha, že majitel domu ani učitel L., který tvrdí, že byt mu byl přislíben, nebudou ve svém bydlení ohroženi.

O stížnosti uvážil nss takto:

Stížnost vytýká především nezákonnost nař. rozhodnutí, poněvadž prý nebylo třeba zabezpečiti bydlení učitele H., jelikož tento bydlil již delší dobu jinde a v dostatečném bytě, sám uznal, že by o byt nebyl zakročil, kdyby mu ho úřad nebyl nabídnul, jelikož dále pro pouhé zlepšení bydlení učitele menšinové školy zákon č. 189/19 možnost vnuceného nájmu neposkytl.

Námítku tuto neshledal soud důvodnou.

Jest ovšem pravda, že podmínkou nuceného nájmu bytu pro učitele menšinové školy podle § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. jest to, že jest nutno »zabezpečiti jeho bydlení«.

Stížnost vykládá tento předpis v ten smysl, že může prý nuceným nájmem býti opatřen byt jen pro učitele, který vůbec nebydlí. Tento názor není správný. Naopak plyne ze shora cit. všeobecné dikce a z účelu zákona, který chce usnadniti zakládání a udržování menšinových škol a získání zdatného učitelstva pro ně, že nucený nájem jest možný i tehdy, jestliže učitel menšinový sice již jiný byt má, který však není ze závažných ohledů vhodný.

Je-li či není-li tomu tak, a je-li nebo není-li tedy v takovémto případě nutno »zabezpečiti bydlení« takového učitele, jest, jak nss-em opět bylo vysloveno, otázkou skutkovou a může proto nss zodpověděni její žal. úřadem přezkoumati nikoliv meritorně, nýbrž toliko s hlediska II. odst. § 6 zák. z 22. října 1875 č. 36 ex 1876.

Žal. úřad měl pro svůj závěr, že bylo nutno zabezpečiti bydlení učitele H., podklad — — — —

Další výtky, že řízení nebylo vedeno zákonitě, není blíže precisována. — — —

Pokud stížnost míní tím snad pokusy, které se strany jednoho úředníka zsp-é se staly za účelem získání onoho bytu pro tohoto úředníka, pokud se týče pokusy, které prý podle tvrzení stížnosti činil referent zsp-é za tím účelem, aby získal bytu pro důstojníky a pod., tedy nelze z toho dovozovati vadnost řízení, poněvadž v případě onoho úředníka zemské politické správy Dr. S. byl by býval získán jiný (jeho dosa- vadní) byt pro menšinové učitelstvo a poněvadž referent zsp-é konal jen svou povinnost, snažil-li se získati byt pro učitele menšinové školy, důstojníka nebo jiného veřejného zaměstnance. — — —

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3079.

Učitelstvo: * Do služební doby rozhodné pro výši odbytného podle § 3 zák. z 24. července 1919 č. 455 Sb. jest vpočítati i započtená válečná pololetí.

(Nález ze dne 9. ledna 1924 č. 64.)

Prejudikatura: Boh. 2844 adm.

Věc: Anna L. v L. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o výměr odbytného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-lka, složivši zkoušku dospělosti 10. července 1913 a zkoušku způsobilosti 22. listopadu 1916, konala službu učitelkou: jako výpomocná učitelka při soukromé škole s právem veřejnosti Milosrdných sester v Praze III. od 16. září 1913 do 31. ledna 1914, od 15. února 1915 do 15. července 1917 jako substitutka v N. u České Lípy, jako provisorní učitelka při obecné škole v P. od 1. srpna 1917 do 15. května 1921.